ANUL IX No. 1073 | 6 PAGINI 6 LEI | Vineri 24 Iunie 1932

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an .... LEI 1000
Pe şase luni 500
Telefon redacţie: 325/35 şi 346/0.
Telefon provincie: 77/65.

Apare în fiecare LUNI, MIERCURI şi VINERI
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY, 2. — BUCUREŞTI I.
Directorii: EMIL EMILIAN şi E. MUNTEANU. Secretar de redacţie: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA
DUPA TARIF
Telefon administraţie: 325/35 şi 346/0.
Telefon provincie: 77/65.

CRONICA

Echipa noastră naţională

Incă de multă vreme, se discută la noi, despre modul, cum trebue să fie selecţionată şi din cine să fie formată, echipa noastră naţională.

Negreşit, un „team" reprezentativ se impune să cuprindă elementele cele mai bune.

Nu trebue uitat, că această echipă este şi reprezentativa unei ţări.

Ea întrupează calităţile unei rase. In interior cât şi peste hotare, cei unsprezece sunt nădejdea şi speranţa unui neam.

Punându-se aşa problema — şi numai aşa trebue să se pună — să vedem sub ce aspect se prezintă la noi.

După 14 ani dela unire, echipa noastră naţională, are încă 10 *jucători minoritari* din 11. Cine mă cunoaşte ştie, că n'am fost niciodată campion al naţionalismului integral. Am trăit ultimii 5 ani în Ardeal, păstrând bune relaţii şi legând chiar trainice prietenii cu minoritarii.

Aceasta nu mă împiedică să spun adevărul.

Să nu-şi închipuie cei dela Bucureşti că maghiarii se poartă cu noi prea dulce în Ardeal. Tot ce e adevăr este spus şi scris.

Niciodată nu au spus, că echipa noastră naţională e românească.

Cunosc deaproape situaţia locală, nu prin simplă impresie.

O dovadă a celor ce afirm şi care au fost scrise cu mult înainte de adunarea generală F. R. F. A. este faptul, că d. Camil Manuilă, o distinsă personalitate sportivă din Ardeal, a exprimat acelaş deziderat.

Sunt lucruri cari nu mai pot dăinui, fără o adâncă jignire a celor mai elementare sentimente naţionale.

Să ne punem chiar, pe terenul pur sportiv.

Am curajul să fac următoarea afirmaţie.

O echipă reprezentativă a românilor din Ardeal, are aceiaş valoare, caşi una minoritară. Puse aceste echipe să ne reprezinte culorile, cum s'ar comporta fiecare? E uşor de înţeles.

Mai mult; Clujul singur poate să ne dea o formaţie, care să ne reprezinte onorabil. Ultima întâlnire cu Ripensia este foarte concludentă.

In orice caz, oficial nu s'a făcut nici o încercare, spre a vedea diferenţa. Intâlnirea ar fi trebuit totuşi să aibă loc de multă vreme.

Footballul românesc a progresat foarte mult. Dovadă, că întâlnirile dintre cluburile ardelene şi cele bucureştene, nu mai dau rezultatele de altădată, adică o victorie cu o diferenţă mare de puncte în favoarea celor dintâiu.

Aceasta fiind situaţia, calea de urmat ar fi fost ca treptat, jucătorii români să ia locul celor minoritari.

Astăzi, nu ne este permis să avem în echipa naţională, decât maximum 4 jucători minoritari şi *numai* dacă aceştia au într'adevăr calităţi, *absolut excepţionale*.

In astfel de condiţiuni, o victorie ar încălzi toate sufletele româneşti şi ar avea adevărat răsunet peste graniţă.

Altfel, riscăm aceiaşi situaţie, pe care am avut-o la Olympiada din 1924, dela Paris, când ziarele ungureşti au declarat *urbi et orbi*, după ce echipa lor fusese învinsă cu 5-0 de către reprezentativa Egiptului şi eliminaţi din competiţiune, că mai au şanse deoarece echipa lor a doua joacă sub numele de România.

Problema este de o importanţă capitală şi organul competent, F. R. F. A.-ul, s'a gândit s'o rezolve proectând o echipă „B", compusă din Români; dar care nu a jucat niciodată.

Trebueşte dată o satisfacţie şi sportsmanilor români care aşteaptă cu nerăbdare realizarea acestui deziderat.

VIRGIL ECONOMU

Note şi Notiţe

DE CE BOXUL NU-I BATAE

Sub acest titlu, ziarul «Cuvântul» de eri publică în prima pagină sub pseudonimul Ger. (G. Racoveanu) un foarte interesant articol pe marginea senzaţionalei relatări făcută de redactorul nostru L. Roşianu cu privire la întâmplarea tragi-comică dela cercul de recrutare din Buzău.

Ne facem o deosebită plăcere, reproducând in extenso acest articol:

«Gazeta Sporturilor ne-a pus sub ochi, în facsimil, adeverinţa de prezentare a unui tânăr în faţa unui consiliu de recrutare. Formularul era complectat, după vechiul tipic. O mică ciudăţenie doar cuprindea. «Fiul lui Ion şi al Elena» era de profesie «Bătăuş». Aşa trecuse acolo plutonierul, din ordinul domnului colonel-preşedinte. Băiatul prezentat la Cerc spusese altfel. El spusese că e boxeur profesionist. Boxeur? — s'a mirat domnul colonel... Asta e tot una cu: bătăuş! Şi a dat ordin plutonierului să scrie acolo: «De profesie bătăuş». Şi plutonierul a scris.

Se înţelege că ostaşul care a dat ordin să se treacă în scripte trăsnaia asta, este perfect încredinţat că boxul e tot una cu bătaia. Şi dacă a dat ordin să se scrie în loc de boxeur, bătăuş, a făcut-o doar de dragul limbii. Intr'adevăr «bătăuş» sună, incontestabil, mult mai plăcut decât «boxeur».

Numai că... dacă domnul colonel are credinţa că boxul şi bătaia e tot un drac, nu înţelegem de ce a trecut treaba asta la profesiune. A fi mardeiaş e una. Profesiune însemnează însă altceva. Mardeiaşi suntem, mai mult, sau mai puţin, cu toţii. Cine poate spune că n'a tupşit, în viaţa lui, pe nimeni? Şi orbetele bate: îşi bate slugile. Ori îşi bate muerea. Chiar domnul colonel nu se poate să nu fi ţivit câteva perechi de palme vreunui soldat-ordonanţă. Nu se poate. Că aşa-i croit românul. El bate şi ia bătae.

Dar asta e treabă de trecut la... profesiuni? Domnul colonel, om cu respect pentru cuvântul scris, putea foarte bine să ordone să se tragă linie în dreptul «Profesiunii», dacă era încredinţat că tânărul nu ştie, la viaţa lui, decât să bată lumea.

In ţara rumânească, e drept, foarte multă lume, încă nu ştie că boxul nu e, deloc, bătae. Dar un ofiţer ar trebui, neapărat, să ştie că una şi cu cealaltă n'au nici în clin nici în mânecă. Fiindcă, iată, nu de mult, la Cluj a fost o gală de box. Şi juriul a acordat decizia la puncte, unui boxeur. Invinsul s'a socotit nedreptăţit. Şi ca să facă dovada că el nu poate fi bătut, a luat la bătae pe arbitru, pe judecători şi... pe cel care îl bătuse pe el la puncte. Şi i-a bătut măr pe toţi. Boxând, a fost învins. Păşind la mardeală, a snopit pe toţi: 5 la număr. (Pilda am dat-o pentru cei ce nu cunosc nici măcar abecedarul sportului care se chiamă box).

GER.

(Continuare în pag. II-a)

Spakow a plecat în America!

Fostul nostru campion s'ar fi îmbarcat la Cherbourg pentru New-York, lăsând „baltă" angajamentele din Bucureşti. — Un match imaginar la Viena şi o justificare prin portărei. — Reclamaţia la F. R. B. şi sesizarea consulatului american. — Moţi Spakow a fost suspendat „sine die". — Un incident la Paris. — O afacere a „l'americaine" care aduce prejudicii imense boxului românesc

Am anunţat în numărul de Luni la rubrica respectivă ştirea că Moţi Spakow, fostul nostru campion la toate categoriile a plecat la Viena pentru a disputa un match de revanşe cu negrul Alonzo, pe care-l învinsese mai de mult la Bucureşti. Am inserat această ştire, bazaţi pe afirmaţia d-lui Radu Ottulescu, managerul lui Spakow, care cetise în prealabil o telegramă pe care boxeurul român o primise în legătură cu matchul dela Viena din partea cunoscutului manager şi organizator vienez, Rudolf Heinz.

Noi însă, cari prinsesem din zvon public secretul lui Polichinelle, bănuiam că plecarea lui Spakow la Viena nu era decât prefaţa trucată a unei rapide plecări peste ocean, unde dispărutul de astăzi nutreşte să-şi consolideze rapid o carieră atât de promiţător începută aici. N'am pomenit însă nimic despre eventuala sa plecare în America, pentrucă ne lipsea confirmarea care să ne dea dreptul s'o facem.

Astăzi însă, când din nefericire realitatea confirmă bănuiala noastră, vom recapitula faptele aşa cum s'au petrecut, pentru a evidenţia greşala fără pereche pe care a făcut-o şi pe care ar fi putut-o evita boxeurul ce reprezenta în ultima vreme summum-ul nostru de pretenţii in concertul boxului european.

O CUNOŞTINŢA LA PARIS

Acum câteva luni, când se găsea la Paris împreună cu soţia sa şi când reuşise să-şi aureoleze numele pe ringul cel mai dificil din lume, Spakow a făcut cunoştinţă cu un domn Nat Royce. Acesta — o rudă a soţiei sale şi care se ocupă cu afacerile de box în America — i-a propus lui Spakow un angajament pentru Statele Unite. Spakow care îşi vedea astfel realizarea visului său suprem a semnat imediat un contract. Stipulaţiile sale sunt cunoscute în parte şi se vorbeşte de sume importante pe care boxeurul român urmează să le primească pentru disputele ce i le va angaja d. Nat Royce în decursul celor... 5 ani cât va trebui să stea în America. *La întoarcerea în Bucureşti, Spakow a ţinut afacerea dela Paris în cea mai desăvârşită taină... împărtăşind-o* doar câtorva «prieteni» în compania cărora era văzut aproape întotdeauna.

O TELEGRAMA

«Prietenii erau veşnic impacientaţi, deoarece dela înapoierea în Bucureşti Moţi nu primise nici o ştire din partea managerului american în legătură cu plecarea peste ocean.

— A venit ceva?

— Nimic!

Şi aşa până acum o lună de zile când o telegramă din Paris îl anunţă pe Spakow să fie gata pentru deplasarea în Statele Unite, care va trebui efectuată Luni 20 Iunie. Spakow, foarte liniştit s'a consfătuit cu «prietenii» săi, le-a cerut discreţia cea mai perfectă şi... a angajat pentru 2 Iulie un match retribuit cu 50.000 lei contra lui Griselle la d. Ion Popescu şi un altul pentru 33.000 lei cu acelaş organizator pentru campionatul României la toate categoriile contra lui Dumitru Pavelescu. Apoi a făcut o vizită d-lui Papahromide, căruia i s'a acordat licenţa de organizator şi care proectase câteva reuniuni în August la Arenele Romane, oferindu-se pentru această lună contra ori cărui adversar. D. Papahromide care nu ştia nici el nimic şi care investise în chiria Arenelor Romane 120.000 lei, a fost fericit de atenţiune şi — i-a dat un mic aconto de 5000 lei pe lângă datoria veche de 10.000 lei,

SOSIREA ACTELOR

Acum 10 zile, când avea «programul de vară» gata alcătuit şi pentru America şi pentru Europa, Moţi Spakow a primit prin avion, dela Paris, «un pachet destul de voluminos. Managerul său d. Nat Royce îi trimitea documentele: bilet de liberă petrecere în Statele Unite, biletul de vapor Cherbourg—New-York — dus şi întors, precum şi actele în legătură cu angajamentele respective.

Secret mare şi acum, afară bine înţeles de «gaşca» amicilor binevoitori, cari vedeau orizontul deschizându-se larg pentru a permite miraculoasa ascensiune a bunului lor prieten şi mecena întru petreceri, Moţi Spakow.

O SOŢIE CARE NU ŞTIE NIMIC ŞI UN MATCH FICTIV LA VIENA

Soţia sa, care îl recomandase la Nat Royce la Paris, nu trebuia să ştie nimic. Ingratitudinea soartei făcuse şi această minune. Din ce cauză nu se ştie. Motive personale ale lui Spakow sau cerinţe precise ale contractului? Cert este însă că secretul trebuia tăinuit în primul rând soţiei sale. Ceeace s'a şi făcut.

Apoi, pentru a nu avea dificultăţi din partea organizatorilor cari angajaseră în matchul cu Griselle 20.000 franci, dintre cari campionul francez primise un avans de 5000 franci, Moţi Spakow a semnat un contract fictiv la Viena pentru un match care urma să se dispute astăseară.

Nu este sigur încă dacă organizatorul vienez ştia de dedesupturile afacerii, trimiţând o telegramă de complezenţă. Imprejurările pledează oarecum pentru buna credinţă a lui Rudolf Heinz, deoarece «*Sporttagblatt*» sosit eri în Capitală, *anunţă că Spakow a descins la Viena, unde va disputa câteva matchuri.*

Numai că nu este vorba de Vineri 24 Iunie, ci de începutul lunei Iulie, când Spakow avea de susţinut la Bucureşti lupta cu Griselle.

Oprirea la Viena a fost aşa dar

(Continuarea în pagina II-a)

LA ORDINEA ZILEI

După Sharkey-Schmelling

Niciodată preocupările generale n'au frematat un interes mai net pentru sport, ca în zilele trecute.

Matcuhl Schmelling-Sharkey s'a dovedit astfel polarizatorul actual cel mai puternic, depăşind prin numărul infinit mai mare al celor cari i-au respectat puterea de atracţie şi conferinţa dela Lausanne şi dezarmarea şi ajutorul statelor dunărene.

Germania, aşa cum afirmă un confrate, a făcut noapte albă, agitată mai mult de tăria celor doi pumni cari aveau să-i repare prestigiul sportiv în America, decât de reparaţiile cari în ultimul timp i-au atârnat greu în existenţă.

Pe şoselele asfaltate ale Long-Island-ului, turmentaţi de mirajul unui match la care n'ar fi renunţat pentru nimic în lume, americanii au luat în piept vântul şi ploaia din ce în ce mai rece, şi au înţepenit pe cele aproape 70.000 de scaune ale arenei, în mijlocul căreia, doi oameni — la fel cu toţi ceilalţi — dovedeau tăria unei popularităţi irezistibile.

Iar la noi, la zeci de mii de kilometri de locul pe care se disputa lupta (nici în clin nici în mânecă cu necazurile noastre) mii de indivizi, unii dintre ei nezăriţi niciodată pe vreo arenă de sport, au gâlgâit aceiaş nelinişte.

Incepând dela 8 dimineaţa, telefonul „Gazetei" a zbârnâit Miercuri neîntrerupt.

— „Allo! Gazeta Sporturilor? Vă rog rezultatul matchului Schmelling-Sharkey!

— Allo, Gazeta?

Şi când am afişat rezultatul, câteva bune sute de alţi oameni, se înghesuiau să prindă cu o secundă mai de vreme, o ştire care în definitiv nu-i lega nimic.

Este, în toată această frământare dela Bucureşti, şi desigur de mai departe încă şi până în coasta răsăriteană a Americii, dovada definitivă a unei popularităţi pe care sportul a manifestat-o de astă dată şi pentru cele mai convinse miopii.

•

Nu este mai puţin adevărat însă, că matchul Schmelling-Sharkey avea toate caracteristicele unui eveniment care să stăpânească lumea sportivă.

Un campionat mondial de box la toate categoriile, este cu mult cel mai important moment din viaţa pugilismului internaţional.

Adversarii reprezentau tot ceiace este astăzi mai calificat. Iar reclama, auxiliarul acesta indispensabil al unei înjghebări care însumează cheltueli de zeci de milioane (citiţi zeci de milioane) de lei, a ţâşnit din toate colţurile şi în toate chipurile, surprinzând buna credinţă şi a celor mai neîncrezători.

S'a pus în sarcina lui Schmelling şi a lui Sharkey, tot ceiace imaginaţia colportorilor americani puteau să născocească. Şi fiindcă sentimentalismul yankeu avea nevoe şi de ceva lacrimogen, reclama aceasta a trecut dincolo de adversari, înglobând în match persoane fără adeziuni directe cu el.

Mama lui Schmelling a jucat astfel un rol important. Aproape tot atât de important ca cel al combatanţilor. Iar mâna lui Sharkey, când ruptă când nu, după pulsul emoţiei celor cari vedeau întâlnirea anulată în preziua ei chiar, de-asemeni.

Şi totuşi, organizarea s'a soldat cu deficit. Dacă amănuntul acesta este în strictă concordanţă cu realitatea sau este slăbiciunea promotorilor de pretutindeni de a face să se creadă că au pierdut şi la cele mai înfloritoare reuniuni, este greu de precizat.

Fapt este însă, că ştirile din sursa americană, acuză o pierdere de câteva bune zeci de mii de dolari.

Şi fiindcă un eveniment atât de senzaţional trebue să aibă o durată oarecare, o „ telegramă particulară ne aduce în legătură cu întâlnirea Schmelling-Sharkey cel mai senzaţional epilog.

„N. B. A.", forul suprem american a deschis o anchetă contra

(Continuarea în pagina II-a)

Football

UN ARTICOL SEMNIFICATIV

«*L'Auto*» de Sâmbătă, publică un interesant articol în legătură cu matchul Franţa — România.

Articolul e semnat de Maurice Pefferkorn şi ni se pare extrem de caracteristic.

Reproducem:

«Nu vom insista prea mult asupra laturei technice a turneului în Balcani.

In această direcţie am spus ceeace am gândit şi am furnizat înfrângerilor dela Bucureşti şi Belgrad circumstanţe atenuante ca: oboseli de voiaj, schimbări de regim alimentar, variaţii de temperatură, excursii etc..... Din toate aceste puncte de vedere, echipa noastră a fost inferioară adversarilor.

Iarăşi, asemenea deplasări trebuesc angajate cu atenţie şi pregătite minuţios.

Dar, dacă afară de Sofia gazdele au fost decepţionate de footballul francez, la Bucureşti au făcut impresie penibilă unele incidente regretabile cari s'au produs în cursul matchului. Presa română susţine în termeni severi că echipa Franţei a avut o atitudine puţin amicală. Fără îndoială că uită jocul nereglementar al românilor. Enervarea jucătorilor noştri e deci de înţeles.

Dar ceeace nu putem admite este că jucătorii să-şi facă singuri dreptate pe teren. Arbitrul e pe teren ca să pedepsească necorectitudinile. Ori, d. Ivanovici, arbitrul ungur, a fost excelent şi absolut imparţial.

Deasemeni e cu totul regretabil că unii din jucătorii noştri ca Alcazar, Kaucsar sau Scharwath au avut palma prea uşoară... permiţându-şi să lovească adversarii.

Turneul echipei Franţei avea un caracter de propagandă. Am vizitat ţări amice. Jucătorii noştri au trebuit să înţeleagă că rolul acesta, le impunea o demnitate perfectă şi o ţinută ireproşabilă. Un jucător trebue să se ridice la această concepţie a datoriei».

Masa presei

Organizatorii de box, oameni occidentali, au făcut la marginea ringului o bancă pentru uzul presei. Ziariştii sportivi au astfel posibilitatea să ia notele respective, fără a fi deranjaţi. Asta în teorie, pentrucă în practică, organizatorii eliberează la cine vreţi şi la cine nu vreţi bilete pentru masa presei, astfel, că pe o bancă de cel mult 10 locuri se înghesue întotdeauna 20—25 de ziarişti şi neziarişti.

Şi mai ales dintre aceştia din urmă, cari fac imposibilă adevăraţilor ziarişti exercitarea meseriei.

Dacă organizatorii cred că presa trebue servită, să nu elibereze decât atâtea bilete, câte locuri sunt la masa presei şi să institue un control sever prin organele pe care le are la dispoziţie. Dacă nu, să desfiinţeze pur şi simplu masa presei, care a devenit o ruşine.